

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Indøvelse i Christendom

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. I.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ic-txt-shoot-id3674a0c6-ef63-4522-b966-f879ad4663c2.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Man seer her, hvad en Beundrer er; thi en Efterfølger blev Nicodemus ikke. Det er som maatte Nicodemus sige til Christus: »dersom vi kunde træffe den Overeenskomst, saa vil jeg i Evigheden antage Din Lære – men her i denne Verden, nei det kan jeg ikke. Kunde Du ikke gjøre en Undtagelse med mig, kunde det ikke være nok, at jeg kom engang imellem til Dig om Natten – men om Dagen (ja jeg tilstaaer det, jeg føler selv hvor ydmygende det er for mig, hvor beskæmmende, og egentligen ogsaa hvor fornærmende det er mod Dig), om Dagen kjender jeg Dig ikke, om Dagen siger jeg: jeg kjender ikke dette Menneske!« See her, hvilket Væv af Usandhed en Beundrer indvikler sig i – og glem saa ikke, at i den bestaaende Christenhed er der jo ingen Virkelighedens Fare, som kan gjøre det ret aabenbart, hvorvidt En dog ikke er kun en Beundrer. Nikodemus har vistnok været villig, tilbøielig til i de stærkeste Udtryk, Ord og Talemaader, at forsikkre og forsikkre, at han antog Lærens Sandhed – det er maaskee undgaaet ham, at der dog er en Grændse for denne Stigen i Forsikkring og Forsikkring, at det slaaer om, at Forsikkringen bliver lige det Modsatte, et Modbeviis mod den ivrigere og ivrigere Forsikkrende; det er maaskee undgaaet ham, at jo stærkere En saaledes forsikkrer, medens dog hans Liv bliver uforandret, desto mere gjør han blot Nar af sig selv, angiver sig selv at være enten en Nar eller en Bedrager. Thi at En, der siger om en Lære: der er maaskee Noget i den, at hans Liv ikke forandres, deri er Overeensstemmelse og Mening. Men at En skulde være saa overbeviist, som han forsikkrer, derhos, hvis der yttres mindste Tvivl om hans Overbeviisning, færdig til at forsikkre endnu stærkere – og at saa denne Overbeviisning slet ingen Magt skulde have over hans Liv: det er en høist betænkelig, tildeels latterlig Selvmodsigtelse. Dersom Christus havde tilladt en priisbilligere Udgive af det at være Efterfølger: en Beundrer, der forsikkrer ved Alt hvad Høit og Helligt er, at han er overbeviist: saa var Nicodemus blevet til at antage; saa var (hvorvel Faren her er en noget anden, ikke saa bestemt den, der er forbunden med at bekjende Christum, som Selvfornægtelsens Fare ved at være Christen) saa var hiin rige Yngling, der dog ikke vilde give alt sit Gods til de Fattige og følge efter, ogsaa blevet til at antage; saa var hiin Mand ogsaa blevet til at antage, der blot forlangte forinden at begrave sin afdøde Fader; saa havde der kun fattedes Lidet i, at endog Kong Agrippa, der »kun fattedes Lidet i« at blive overbeviist, havde været til at antage. I Ordstrid er der ingen væsentlig Forskjel paa en Beundrer og en Efterfølger, det skulde da være, at Efterfølgeren ikke er slet saa tilbøielig til at forsikkre. Det er Skuffende nok; Beundrerens kan udfordrende sige til Efterfølgeren: »er det da ikke Din Overbeviisning, at denne Lære er Sandhed, eller kan Du sige mere end hvad jeg siger, at det, ved Alt hvad Helligt er, er min inderligste Overbeviisning?« Og dog er der en uendelig Forskjel mellem en Beundrer og en Efterfølger; thi en Efterfølger er, eller stræber dog at være, hvad han beundrer.